

Μιά μέρα ο Λίστ, καθισμένος μπροστά στο πιάνο του, είχε αφοσιωθεί στη σύνθεση κάποιου έργου του. Όταν ξαφνικά δέχθηκε την απειθώμητη, για κείνη τουλάχιστο τη στιγμή, επίσκεψη της δούκισσας Χ...

—Σε τί όφειλω την τιμή της επίσκεψέ σας, κυρία δούκισσα; Τη ρώτησε ευγενικά ο συνθέτης, προσταθώντας να κρύψει τη δυσάρεσκή του για την απροσδόκητη αυτή ένοχληση.

—“Αχ, μαίρ! του άπάντησε έκείνη έπιστρατεύοντας το πιο γοητευτικό της χαμόγελο, ήρθα να σάς ζητήσω να μου χαρίσετε ένα μουσικό σας αυτόγραφο, για ενθύμιο. Δέ θα μογ τó άρνηθείτε; δέν είν' έτσι;

Τί να κάνει ο Λίστ; Γιά να την ξεφορτωθεί, κάθισέ, έγραψε ένα σύντομο κομματάκι για πιάνο και τής τό δωσε. Αυτή τό πήρε κατενθουσιασμένη, τό φύλαξε στην τσάντα της, και μέ χίλιες θερμές εοχαρτείες, τόν χαίρετσε κι έφυγε.

Μόλις έκλεισε ή πόρτα, ο καημένος ο Λίστ, άφησε ένα στεναγμό άνακουφίσως και ξανακάθισε στό πιάνο. Δέν πρόφτασε όμως να βάλει τά δάχτυλά του πάνω στα πληκτρα, άπου να σου πάλι και ξαναμπαίνει ή κυρία δούκισσα.

—Ξεχάσατε τίποτα, κυρία μου; Τη ρώτησε νευριασμένος ο Λίστ.

—“Αχ, ναί, μαίρ!... Πώς ντρέπομαι πού σάς ένοχλώ ξανά!... Δέ θα μου θυμώσετε άν σάς παρακαλέσω να μου τραγουδήσετε τό κομματάκι πού μου γράψατε για να ιδώ πώς είναι ο σκοπός του;

Δίνοντας τόπο στην άρνη ή μακρόθυμος κι ευγενικός Λίστ, τής έκαμε κι αυτό τό χατήρι. “Υστερα τη συνόδεψε ως την πόρτα και γύρισε ξανά στό πιάνο του. Σε λιγάκι όμως άκούει ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα, και βλέπει να παρουσιάζεται πάλι ή κυρία δούκισσα.

—“Αχ, μαίρ, ξανάρχισε να λέει μέ τό ξελιγωμένο της ύφος, τί άφηρημένη πού είμαι!... Μά βέβαια, έχετε κάθε λόγο να μέ μαλώσετε, γιατί φοβάμαι πώς άρχίζω να σάς γίνουμαι ένοχλητική. “Όμως, πέστε μου ότι δέν θα μου άρνηθείτε κι αυτή τη χάρη, πού θα σάς ζητήσω;

—Μά τί άλλο θέλετε από μέ, κυρία μου;

—Νά: να μου παίξετε στό πιάνο αυτό τό κομματάκι πού μου γράψατε.

Έξω φρενών ο Λίστ κάθισε άπότομα στό πιάνο κι έπαιζε τό αυτόγραφό του.

—“Αχ! μαίρ! Τί τρέλλα κομματάκι είναι αυτό! Και τί άρακα πού τό παίξατε! Μπράβο σας, μπράβο σας! Και τώρα χαίρετε, άγαπητέ μου μαίρ, και μιλ μεροί, μέ καθυποχρέωσατε!... Κι άνοιξε την πόρτα για να φύγει. Μά ο Λίστ τη σταμάτησε άπότομα:

—Μιά στιγμή, κυρία μου, τής είπε. Γιά να μήν κάμετε τόν κόπο να ξαναρθείτε, σταθείτε λίγο να σάς τό χορέψω κι όλας' κι έτσι ξεγνοιάζουμε μιά και καλή άπ' αυτήν την ιστορία! Κι άνασηκώνοντας τά ράσα του—μήν ξεχνάμε πώς ήταν άβάβας—χόρεψε, τραγουδώντας τό αυτόγραφό του, μπροστά στην τόσο ένοχλητική ή αδιάκριτη θαυμάστριά του.